

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Guilielmi Brusbei. n. 25.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

ne positus sit, ut sibi videbatur, promptus; Hic seu discendi, seu calumniandi, aut docendi causa (ut est id hominum genus pronum ad ostentandam scientiam venerat Rhemos, quam ad civitatem recentem translatam Duaco fuerat Anglorum seminarium: Hospitabatur apud civem Catholicum: Hunc die quadam ad Templum matutino tempore progredientem rogat *Thomas* se socium habere velit. Annuat hospes, spondeat modò futurum se in aede sacra quod ceteros cerneret facientes: in Sacrosancto sacrificio, interim dum Sanctissima Hostia & Calix eleuantur, qui flexis genibus assistebant pectus de more tundunt; tundit & *Vvarcopus*; Et revertentem domum hospitem interrogat, "Quid rerum, bone vir, agebat sacerdos ille cum ad manus in altum elatas se populus tam sancta ceremonia percutiebat?" venerabamur (inquit hospes) Christum Dominum nostrum in sacrosancta hostia, quam tunc monstrabat Sacerdos, & in Calice presentem, quemadmodum nos ipse Christus, & Ecclesia docent." Hostiam & Calicem tu memoras? ego verò neutrum vidi.) at nos vidimus omnes: Ea cæcitas *Vvarcopo* saluti fuit; quos oculos curiositas cluserat, hos Deus humiliato aperuit: Ecclesie redditus, & Romæ post aliquot annorum studia factus ipse Sacerdos, tum in Siciliam corrogandæ pro Rhemensibus Eleemosynæ causa transmissus Societatem petiit, anno octogesimo septimo: Festo die Resurrectionis dominicæ admittitur Messanæ & nondum finitis probationibus euocatus in Hispaniam ad novum quod fundabat Rex Catholicus Seminarium, in itinere finem viuendi fecit Alicanti, decimo nono Octobris anni octogesimo noni.

X X V. *Guilielmus Brunseleyus* aliquantum dissimili ad Societatem prodigio adductus, quamquam virtutis studio & contentione currendi longioris vitæ cursum aquavit, integrum tamen Tyrocinij tempus non expleuit. Is natione Anglus, cum in hortis quibusdam inambulans de vitæ quam instrueret genere cogitaret, manifestam Saluatoris speciem vidit cuius & aspectu & tacito hortatu, ad humana linguenda impulsus, facile animadvertit illi se potissimum carui adiungi debere, qui eius quem videbat & vitam sectaretur, & gereret nomen: Viso cum certa eius asseueratio, tum maximè inculpati mores fidem fecere. Cuius illustre pro castitate seruanda certamen, cum literæ anni octogesimo quinti fulsere narrent (licet characteribus nominis paululum per errorem commutatis) illud huc transferre non erit iniucundum. *Guilielmus* inquit, *Brunseleyus*, Anglus, in Romano Collegio post initam Societatem mortuus, claris domus suæ ortus natalibus, cum annum ageret quartum decimum, studiorum causâ Duacum mittitur, ubi primùm Societatem nouit, eiusque opinione nonnulla mentem de ea complectenda suscepit: quæ cogitatio quoniam radices nondum egerat, post eius in Angliam reditum, obliuione potius quam voluntate excidit. Agebat alterum & vigesimum ætatis annum cum arcta esset ei cum claro & Catholico viro coniunctio; & suadere ceperat amor, ut assol-

*Guilielmus
Brunseleyus*

Primi sæ-
culi l. 2. p.
235.

Annus 85.

D

let, ne-

let, necessitudinem arctiorem, nouamque per nuptias propinquitatem. Spondet ille *Guilielmo* Sororem suam, si velit ducere, & ut velit hortatur & vrget. Contra amicitiam fieri videbatur sponsam talem repudiare, nec abhorere se à nuptiis significauerat adolescens. Amabatur à Virgine, & ipse Virginem adamabat, & familiaritate contracta multæ vnà consumebantur horæ, ex qua tamen nihil in animum adolescentis, Deo protegente, irrepfit quod officeret castitati: Sed nè quis in terris huac sibi florem præriperet, imbecillæ Deus misertus adolescentiæ, veteres illi cogitationes ad memoriam redigit, & pristina Societatis studia, quæ sopita videbantur, accendit. Et tanta fuit ardoris vis, ut abiecto nuptiarum consilio, spreis que non modò quas possidebat opibus ac fortunis, sed spe etiam certa paternæ hereditatis, adornarit repente fugam. Id puellæ mater fratresque odorati *Guilielmum* adoriuntur, & subiti reprehensione consilij violatæque fidei deducere de mente conantur. Circumsident mulieres lachrymis ac precibus, fratres minis ac terroribus; Religionem obiciunt datæ fidei, nec iam licere contendunt semel initum matrimonium & verbis & crebris argumentis amoris, saluo officio & Religione dissoluere. *Guilielmus* nec fidem datam testabatur esse, nec verbum vllum factum, vnde id argui posset. Post multa vltro citròque agitata, puellam abditâ in cubiculum monent aperto repente ostio profiliat, & quem iure ac verborum contentione non posset, blanditiis precibusque delinuat. Prodit igitur ex constituto puella, non minus ab arte compta, quàm à natura, & tum orationis suauitate, tum querelarum dulcedine animum pertentat adolescentis; orat omnibus precibus ne se respuat; negat quidquam esse vel in suis natalibus, vel in naturæ fortunæque muneribus quod despiciat: fraternæ det hoc amicitæ, det suo quoque amori, ut tam expetitam, etiam penè initam matrimonij Societatem sanciat, habeatque rationem cum personæ tum dignitatis suæ, cui sempiternam dedecoris notam, si ab eo repudietur, inuret. Ille surdis ad hæc auribus, de castitatis magis bono, quàm de parta amicitia sollicitus, tacitus, nullique dicta salute, ex iis ædibus euolat: Mox in Gallias trajcit, nec ita multo post, cum Romam, quò Deus duceret, peruenisset, nondum exacto Tyrocini biennio, ipso virtutis studio & contentione currendi longæ ætatis cursum æquauit, & è carceribus vix emissus subito euolauit ad metam. Pergunt deinde litteræ illæ modum vocationis recitare quem ante descripsi. Et hic forte ille est antiquæ & opulentæ familiæ in agro Somersetano iuuenis, quem Aquipontanus in Concertatione narrat sub disciplina domestica Iacobi Fen, postea Martyris, tantam in fide & virtute hausisse constantiam, ut nullis allectamentis abduci potuerit, suæque sponte patriam relictâ, superatòque mari, ut se totum Deo traderet, Societatem nominis *Iesu* ambiuisse; admissum paucis mensibus expleuisse tempora multa, obuisseque sanctè non multò antequam is liber anno octogesimo octauo primum in lucem ederetur.

Pag. 147.